

Arrest

nr. 311 965 van 27 augustus 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn.

Op 19 juli 2024 komt hij toe in de luchthaven van Zaventem. De toegang tot het Belgisch grondgebied wordt hem geweigerd. Verzoeker wordt vastgehouden in een gesloten centrum.

Op 22 juli 2024 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 augustus 2024 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Engels machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 9 augustus 2024 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op [...] 1958 in Batanding, in Jokadu district. Uw behoort tot de Fula bevolkingsgroep en u bent moslim. Uw beide ouders zijn overleden. U bent getrouwd met E. en M. en heeft vijf kinderen: H., A., L., Z. en M. U was leerkracht van 1994 tot 2023. U was woonachtig in Nema Kunku (Brikama district) en Batanding (Jokadu district). U verklaarde recent voornamelijk gebaseerd te zijn in Batanding waar u ook veehouder was. U bent aanhanger van de politieke partij 'Alliance for Patriotic Reorientation and Construction' (APRC). U bent altijd zeer uitgesproken geweest tegen de huidige regering van Adama Barrow en zijn 'National People's Party' (NPP).

Op 3 maart 2024 werd u in Batanding door de dorpsraad verkozen als dorpshoofd met een meerderheid van de stemmen. U had twee politieke tegenstanders in deze verkiezing: A.B. en M.B. Zij behoorden tot de NPP en genoten de steun van de overheid en het bureau van de President (State House). Twee dagen na uw verkiezing overleed uw dochter M. thuis in Batanding aan voedselvergiftiging na het eten van een maaltijd die voor u bedoeld was. Ze werd om het leven gebracht door het gebruik van krokodillengal (crocodile bile). Het autopsierapport werd later uit uw huis gestolen. Op 16 mei brandde uw huis af waardoor u al uw belangrijke documenten verloor. U hoorde voorafgaand aan de brand van een oude vrouw, dat A. en M. uw huis in brand wilde steken. De politie kwam ter plaatse en maakte een rapport op, maar er werd niemand gearresteerd. Nadien stookten A. en M. een landdispuut tussen u en S.S. op. S. is een prominente landeigenaar en de landoverdracht tussen u en hem was getekend ten tijde van het Jammeh regime (dat in 2016 ten einde kwam). U was dit overdrachtsdocument echter kwijt en wilde geen problemen omdat landconflicten serieuze gevolgen kunnen hebben. Omdat u hoorde zeggen dat A. en M. hierachter zaten diende u een klacht in. Ze werden nadien zonder gevolg vrijgelaten. U kreeg indirecte informatie dat A. en M. uwmeid en chauffeur 8000 USD wilden betalen om u de giftige krokodillengal toe te dienen zodat u het niet zou overleven. Toen u dit vernam, ontsloeg u hen onmiddellijk. Daarop verlieten uw vier kinderen in Nema Kuna het land. Op 13 juli besloot u dat het tijd werd om zelf ook uit Gambia te vertrekken en boekte u vliegtickets.

Op 17 april verliet u Gambia en reisde u met een B1/B2 visum voor de Verenigde Staten (VS) van Banjul via Brussel naar Washington DC. Bij aankomst in de VS werd uw visum gecancelled omdat er een melding vanuit Gambia binnenkwam. De immigratieofficier zei dat u bij terugkomst wel in een politiekantoor in Gambia zou horen waarom uw visum gecancelled werd. Diezelfde dag nog werd op een terugvlucht naar Banjul via Brussel gezet, alwaar u op 19 juli aankwam. Bij aankomst op Brussel Nationale Luchthaven weigerde u door te reizen naar Banjul. Aangezien u niet in het bezit was van een Schengenvisum om het Belgisch grondgebied te betreden en u niet naar Gambia wilde teruggestuurd worden, verzocht u de Belgische autoriteiten op 22 juli 2024 om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een pagina waarvan u zegt dat het een rapport is met krantenartikelen over de gebeurtenissen die u heeft meegemaakt, een uitnodigingsbrief dat u gebruikte voor uw visumaanvraag voor de VS, een handgeschreven brief naar uw advocaat en een vervallen Gambiaans paspoort afgeleverd in Banjul met een geldigheid van 14.11.2008 tot 14.11.2013.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het in uw dossier terug te vinden besluit tot vasthouding (in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats) door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ), dd. 22 juli 2024, blijkt dat u zich aan de grens aanbood om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dat u een geldig reisdocument had, maar dit zonder geldig Schengenvisum. U was immers in het bezit van een retourticket naar Banjul, en uw paspoort bevatte geen (geldig) Schengenvisum. Eerder bij aankomst in de Verenigde Staten was uw visum immers geannuleerd en werd u vervolgens op een terugvlucht naar Gambia geplaatst. In Brussel weigerde u echter verder te reizen naar Banjul.

U trachtte bijgevolg België binnen te komen zónder dat u in het bezit was van de in artikel 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten en zonder dat u voldeed aan de in artikel 3 Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden waarop de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 juli 2024 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats nam.

Het gegeven dat u de grensautoriteiten heeft misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet, met name dat u bij aankomst in België niet beschikte over de vereiste documenten om toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied, rechtvaardigt dat een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst, Gambia, te kunnen terugkeren omdat u vreest gedood te worden door A.B. en M.B. en dat u gearresteerd, opgesloten en doodgemarteld zal worden door de huidige Gambiaanse overheid, omdat u een bedreiging bent voor hun regering (NPO, p.14).

Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u uiteengezette feiten niet eensluidend zijn, waardoor u geen correct zicht biedt op uw leefsituatie in Gambia, voor uw komst naar Europa noch op de werkelijke redenen van uw vertrek. Bovendien zetten dergelijke inconsistenties uw algemene geloofwaardigheid volledig op de helling.

Vooreerst merkt het CGVS op dat u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) initieel verklaarde dat u nooit van plan was om internationale bescherming te vragen in de VS. U zei namelijk; "Mijn intentie was om de verenigde staten niet te verlaten. Ik had geen intentie om daar asiel aan te vragen. Hier vraag ik nu asiel aan omdat ik anders niet kan binnenkomen." (Administratief dossier, Verklaring DVZ, vraag 28). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS beweerde u dan weer plots dat u bij aankomst in de VS wel asiel wilde vragen als u een advocaat had mogen contacteren, maar dat de immigratieofficier niet naar u wilde luisteren (NPO, p.11). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraken bij de DVZ beweerde u dat als u het land zou zijn binnengekomen u daar wel asiel had kunnen vragen en niet zou terugkeren naar Gambia (NPO, p.11). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is uiteraard niet in staat om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien kwam u op 19 juli 2024 aan in België nadat u door de immigratiedienst van de VS werd geweigerd en op een terugvlucht naar Banjul via Brussel werd geplaatst. Nadat u akkoord ging met uw vertrek naar Gambia, weigerde u alsnog om door te reizen naar Banjul. Omdat u niet in het bezit was van een Schengenvizum werd u door de grenspolitie vastgehouden. Er werd nogmaals getracht om u op een vlucht naar Banjul te zetten op 21 juli 2024, wat u wederom weigerde. Pas op 22 juli 2024 verzocht u de autoriteiten in België om internationale bescherming (zie administratief dossier, Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, Bijlage 25, Verslag Niet Vertrek, Grensverslag FEDPOL). Van een persoon die beweert geen bescherming te krijgen van de Gambiaanse autoriteiten mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat u bij uw aankomst of toch kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat u tot tweemaal toe weigerde om op een terugvlucht naar Gambia te stappen alvorens asiel aan te vragen, is onverenigbaar met uw bewering een vrees voor vervolging te koesteren in uw land van herkomst. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming, en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. Uit uw handelswijze blijkt aldus geen dwingende nood aan bescherming en deze vaststelling heeft een negatieve impact op de ernst en gegrondheid van uw vrees.

Daarnaast merkt het CGVS op dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud een geschreven tekst van een aantal pagina's had voorbereid en bij zich had. U vertelde zelf dat u dacht dat u een presentatie kon doen waarbij u uw neergeschreven verhaal zou kunnen presenteren en het CGVS gewoon zou luisteren (NPO, p.22). Doorheen het persoonlijk onderhoud merkte de Protection Officer regelmatig op dat u voor uw antwoorden in uw notities moest zoeken vooraleer u op de vraag kon antwoorden (NPO, p.11, 15, 16, 17, 19, 20, 22). Er mag echter van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas slechts met moeite kan weergeven (NPO, p.20 en p.22), verwacht worden dat hij binnen redelijke termijn medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen. Wanneer u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar uw medische toestand, liet u het ook na om uw geheugenproblemen omwille van uw ouderdom te melden en opperde u zelfs dat u al consultaties heeft ondergaan met de dokter in het transitcentrum en dat u geen problemen had (NPO, p.3). Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen dat u wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op zelfstandige wijze naar voren te brengen en gebeurtenissen concreet in de tijd te situeren (zie bijvoorbeeld NPO p. 5, 8, 9).

Vervolgens wordt de kern van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald door opmerkelijke tegenstrijdigheden in uw verklaringen tussen de DVZ en uw latere verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS over de vervolgingsfeiten die u heeft ondergaan voordat u uw thuisland verliet én over uw vrees bij terugkeer. Zo verklaarde u aan de DVZ nog dat u fysieke bedreigingen kreeg voor uw vertrek waarbij een moordenaar op u werd afgestuurd, dat ze uw woning trachtten te betreden, dat uw woning in brand werd gestoken en ze dit opnieuw wilde proberen en dat uw dochter werd vermoord. U kreeg ook spirituele bedreigingen zoals hekserij en zwarte magie en vreesde u bij terugkeer gedood te worden en weer het slachtoffer te worden van hekserij en zwarte magie. U maakte toen geen enkele melding van een landconflict in Batandjiling (Administratief dossier, CGVS Vragenlijst). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS rept u echter met geen woord meer over de moordenaar die op u werd afgestuurd, hoe ze uw huis trachtten te betreden, hoe ze uw huis opnieuw in brand probeerden te steken, of de spirituele bedreigingen die u zou hebben gekregen. Wel vertelde u daar over de moord op uw dochter waarbij ze om het leven kwam door het gebruik van krokodillengal, opperde dat uw huis was afgebrand door een overslaande brand van een compound nabij en dat uw tegenstanders een landconflict probeerden op te stoken tussen u en S.S. (NPO, p.3, 13-14, 19-20). Dit laatste was volgens u bovendien de reden waardoor u uiteindelijk besloot Gambia te verlaten. U had namelijk klacht ingediend tegen A. en M., maar zij werden door de politie vrijgelaten op instructies 'van bovenaf'. Het is dan ook zeer opvallend dat u hierover niets hebt gezegd tijdens uw interview met de DVZ

aangezien u dit aanhaalt als een zeer serieuze situatie en dit de laatste druppel was voor u. Geconfronteerd met deze pertinente discrepanties in uw verklaringen, beweerde u dat u dit vergeten was en dat u uw notities niet bij u had waardoor u uw presentatie niet kon doen (NPO, p.22). Dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud melding maakte dat u er twee grote thema's zijn in uw asielrelaas met het aspect van landexclusie enerzijds en het partijpolitieke aspect anderzijds, kan geenszins verschonen waarom u bij de DVZ niets vertelde over uw eigen landconflict dat gaande was voor uw vertrek (NPO, p.3). Gevraagd waarom u bij de DVZ wel sprak over een moordenaar die op u werd afgestuurd en dat ze uw huis trachtten te betreden, opperde u dat dat de gewone bedreigingen zijn die ze konden doen. Op de vraag of ze dit ook effectief hadden gedaan, antwoordde u dat het niet gebeurd was maar dat u die informatie had gekregen dat het zou gebeuren (NPO, p.22). Uiteraard zijn uw verklaringen niet in staat om deze tegenstrijdigheden met dergelijk ingrijpende impact over een essentieel deel van uw asielrelaas te verschonen, en werpt dit een eerste ernstige twijfel over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien bleek u doorheen uw persoonlijk onderhoud met het CGVS niet in staat om de vervolgingsfeiten coherent in de tijd te situeren, noch slaagde u er in om coherente verklaringen af te leggen over deze feiten. Zo verklaarde u dat u op 3 maart 2024 als dorpshef werd verkozen, en dat op 5 maart uw dochter werd vermoord door voedselvergiftiging. Uw huis werd in een aanval in brand gestoken op 16 mei. Op 5 juni 2024 werden uw tegenstanders vrijgelaten door de politie en op 7 juni kreeg u de informatie dat uw tegenstanders krokodillengal gaven aan uwmeid en chauffeur om u te vergiftigen, waarna u hen meteen ontsloeg. Het landconflict escaleerde dan weer tussen midden juni en juli (NPO, p.13-14). Echter beweerde u later tijdens uw persoonlijk onderhoud dat de brand op 16 juni plaatsvond, waarna u in uw notities zocht en uzelf corrigeerde en bevestigde dat de brand op 15 mei gebeurde (NPO, p.21). Ondanks dat u eerder verklaarde dat u uwmeid en chauffeur ontsloeg op 7 juni na de vrijlating van uw tegenstanders op 5 juni (NPO, p.14), zei u plots dat de meid al ontslagen was op het moment van de brand (NPO, p.21). U verklaarde kort daarna ook dat uw tegenstanders werden vrijgelaten op 15 juni (NPO, p.21) in plaats van 5 juni zoals u oorspronkelijk verklaarde (NPO, p.14). Daarnaast beweerde u over de brand die uw huis verwoestte dat u een foto in uw rapport had gezet van uw huis dat werd gebombardeerd (NPO, p.3). Nadien zei u dat uw huis in brand werd gezet in een aanval (NPO, p.14), maar later beweerde u dan weer dat het een mysterieuze brand was en dat de brand van een andere compound nabij is overgeslagen naar uw huis (NPO, p.20). Wanneer u geconfronteerd werd met deze incoherenties verwees u naar de indirecte informatie die u had gekregen dat uw huis zou worden afgebrand (NPO, p.20-21). Hiermee gaf u echter geen antwoord op de vraag. Er kan wel verwacht worden dat u deze gebeurtenissen – die nog maar recent hebben plaatsgevonden en die een erg ingrijpende impact hebben gehad in uw leven – correct in de tijd weet te plaatsen en dat u hier coherente verklaringen over kan afleggen. De vaststelling dat u hier niet in slaagt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door opgeworpen vervolgingsfeiten.

Verder zijn uw verklaringen over wie verantwoordelijk was voor alle vervolgingsfeiten van iedere logica gespeend. Zo beweerde u dat uw tegenstanders A. en M. achter de vergiftiging van uw dochter zaten en u dat u dit van iemand had vernomen (NPO, p.13, 20). Wanneer u later sprak over de brand die uw huis verwoestte, beweerde u wederom dat iemand u had verteld over de plannen van uw twee tegenstanders (NPO, 20-21). Toen u vertelde over de conflicten tussen de veehouders en landhouders verwees u naar de "grapevine" en wist u het van horen zeggen omdat iemand uit hun cirkel het aan u kwam vertellen (NPO, p.22). Maar plots verklaarde u dat u iemand tussen uw tegenstanders had geplaatst die alles aan u rapporteerde, een jong en populair meisje. Geconfronteerd met uw eerdere beweringen dat u het steeds te weten was gekomen van horen zeggen via de "grapevine", opperde u dat u ook informatie van anderen kreeg omdat het meisje niet overal tegelijk kon zijn (NPO, p.22). U beweerde ook dat u bedreigd werd in een aanval met een machete in het landconflict, maar toen u gevraagd werd of u daadwerkelijk was aangevallen, antwoordde u dat ze dat zouden doen en u zo zou gedood zou worden. Die informatie was namelijk ook tot bij u gekomen (NPO, p.22). Nadat u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij de DVZ waarbij u zei dat er een moordenaar op u werd afgestuurd en ze trachtten uw huis te betreden, opperde u dat u ook die informatie had gekregen (NPO, p.22). Bovenstaande verklaringen kunnen uiteraard niet overtuigen. Door uw verklaringen te wijzigen tijdens uw persoonlijk onderhoud ondermijnt u bovendien uw geloofwaardigheid nog meer. Dat u dergelijke ongefundeerde aannames ook maakte wanneer u beweerde dat het Bureau van de President ("State House") uw tegenstanders steunde, dat zij achter uw bedreigingen zaten en instructies gaven om u te doden (NPO, p.13, 14, 20) zijn blote beweringen en zijn weinig ernstig. Dat u ook de intrekking van uw Amerikaans visum toewees aan een alarm dat de immigratiedienst van de VS had ontvangen uit Gambia, en daarbij beweerde dat de immigratieofficier u agressief vertelde dat u de reden voor de intrekking wel in een politiekantoor in Gambia zou horen, is niet serieus en weinig geloofwaardig.

Bijkomend, wijst het CGVS erop dat u zowel bij DVZ als voor het CGVS eerder vaag blijft over uw verblijfplaatsen en uw familieleden in Gambia waardoor u de indruk wekt dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw werkelijke levensomstandigheden. Wanneer u gevraagd werd naar uw verblijfplaatsen in Gambia verwees u naar plaatsnamen maar werd u nooit concreet maar zei u dat in het gebied van Banjul was. Gevraagd naar uw adressen, zei u dat er geen nummers zijn in Gambia. Gevraagd naar de straatnamen, antwoordde u dan weer dat het allemaal wijken in Banjul zijn (NPO, p.5), wat niet correct is. Daarnaast verklaarde u bij de DVZ nog dat u tot net voor uw vertrek in Nema Kunku verbleef maar dat Batanding uw hoofdverblijfplaats wanneer u de stad uitging (Administratief dossier, Verklaring DVZ, vraag

10). Aan het CGVS vertelde u echter dat u niet meer in de stad woonde en uw familie in de stad woonde en u sinds 2019 in Batanding gebaseerd (NPO, p.5-6). Pas toen de problemen in Batanding erger werden zou u terug naar Nema Kunku gegaan zijn (NPO, p.6). Ondanks dat u verklaarde dat u zelf geen problemen had in Nema Kunku, adviseerde u wel uw familieleden om het land te verlaten voor uw vertrek (NPO, p.23). Zij vertrokken allemaal in dezelfde maand maar verhuisden elk naar een ander land in Afrika (NPO, p.6-7). Dit is toch eerder opmerkelijk. Bij de DVZ verklaarde u nog dat u niemand meer heeft in Gambia (Administratief dossier, Verklaring DVZ, vraag 18), maar bleek uit uw persoonlijk onderhoud dat uw twee broers nog in Batanding wonen en uw twee vrouwen nog in Banjul en Basse verblijven (NPO, p.8, 16 en administratief dossier, verklaring DVZ, vraag 16a en 17). Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan uw asielrelaas en de gevolgen ervan, gaat het CGVS er van uit dat uw familieleden zich gewoon nog in Gambia bevinden. Tenslotte merkt het CGVS op dat u verklaarde dat u reeds in oktober 2023 uw online aanvraag voor een visum voor de VS indiende. In april mocht u dan op gesprek en werd uw visum toegekend. Pas toen uw problemen oncontroleerbaar werden en uw leven op het spel stond besloot u naar de VS af te reizen (NPO, p.9). Op de vraag waarom u dit visum aanvraagde, antwoordde u dat u wilde weglopen van het probleem zodat u uw leven kon redden (NPO, p.9). Gevraagd of uw leven al in gevaar was op het ogenblik van uw visumaanvraag, opperde u dat dit een voorzorgsmaatregel was in het geval er iets ergs zou gebeuren (NPO, p.10). Als u gewezen werd op het feit dat u de visumaanvraag in oktober 2023 indiende maar u pas in maart 2024 problemen kreeg, beweerde u dat u wist dat er iets mis zou kunnen gaan omdat u reeds nadacht over het dorps hoofdschap en u daarom ruim op voorhand uw visum wilde aanvragen (NPO, p.10). Dat u pas besloot om het land te verlaten op 17 juli terwijl uw dochter in maart vergiftigd werd, uw huis in mei uitbrandde en u nadien het doelwit werd van poging tot vergiftiging is weinig aannemelijk en werpt verdere twijfels over de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De kopies van uw vervallen paspoort vormt een begin van bewijs van uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staat. Met betrekking tot het rapport van krantenartikelen dat u voorlegde om de vier fases van uw relaas te onderbouwen, merkt het CGVS op dat u dit document zelf hebt gefabriceerd om uw verklaringen aan te tonen en authenticiteit te geven. Zo verklaarde u namelijk dat het de krant is en een reporter over de gebeurtenissen wist en rapporteerde hierover. U had alles in één document geplaatst zodat het gemakkelijk te gebruiken was (NPO, p.3). Doorheen uw persoonlijk onderhoud verwees u meermaals naar uw rapport waar u bepaalde zaken in plaatste en waarom u dit deed (NPO, p.13, 20). Dat u daarenboven het echte logo van de Gambiaanse krant gebruikt, dat u de pagina zowel een volumenummer en uitgavedatum (d.d. 3 maart 2024) bevestigt dat u dit stuk zelf gefabriceerd hebt. Hierdoor heeft dit stuk dan ook geen bewijswaarde. De kopie van de uitnodigingsbrief van uw vriend K.B. stemt niet overeen met uw verklaringen bij de DVZ, waarbij u verklaarde dat u naar de VS ging omdat u daar veel familieleden heeft (Administratief dossier, Verklaring DVZ, vraag 28), waardoor de bewijswaarde van dit stuk erg relatieveert. U brief aan uw advocaat is door u zelf opgesteld waardoor dit ook geen echte bewijswaarde heeft. Bovendien kunnen aan de door een verzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover deze documenten gepaard gaat met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker haalt tevens het verbod van willekeur aan.

Na een theoretische uiteenzetting over voormelde rechtsregels en -beginselen, geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punten 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart niet naar zijn land van herkomst, Gambia, te kunnen terugkeren omdat hij vreest te worden gedood door twee politieke tegenstanders of te worden gearresteerd, opgesloten en doodgemarteld door de huidige Gambiaanse overheid omdat hij een bedreiging is voor hun regering. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

4.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden het volgende:

- (i) Verzoeker legt op de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over zijn intentie omtrent het vragen van asiel in de Verenigde Staten;
- (ii) Verzoeker kwam op 19 juli 2024 aan in België nadat hij door de immigratiedienst van de Verenigde Staten was geweigerd en op een terugvlucht naar Banjul via Brussel was geplaatst maar heeft pas na twee vertrekpogingen naar Banjul, op 22 juli 2024, een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Belgische autoriteiten; het feit dat verzoeker tot tweemaal toe weigerde op een terugvlucht naar Gambia te stappen alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen is niet verenigbaar met zijn bewering een vrees voor vervolging te koesteren in zijn land van herkomst;
- (iii) CGVS merkt op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud regelmatig in zijn voorbereide notities moest zoeken alvorens hij op een vraag kon antwoorden; verzoeker maakt echter geen geheugenproblemen aannemelijk en uit zijn verklaringen blijkt dat hij wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op zelfstandige wijze naar voren te brengen en gebeurtenissen concreet in de tijd te situeren;
- (iv) De kern van verzoekers vluchtrelaas wordt ernstig onderuit gehaald door opmerkelijke tegenstrijdigheden in zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS over zijn vervolgingsfeiten die hij beweert te hebben ondergaan voordat hij zijn thuisland verliet en over zijn vrees bij terugkeer;
- (v) Tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS was verzoeker niet in staat om de vervolgingsfeiten coherent in de tijd te situeren, noch slaagde hij er in om coherente verklaringen af te leggen over deze feiten;
- (vi) Verzoeker legt onlogische en ongefundeerde verklaringen af over wie verantwoordelijk was voor alle vervolgingsfeiten;
- (vii) Verzoeker blijft zowel tijdens zijn gehoor met de Dienst Vreemdelingenzaken als met het CGVS eerder vaag over zijn verblijfplaatsen en die van zijn familieleden in Gambia waardoor hij de indruk wekt dat hij geen duidelijk zicht wenst te bieden op zijn werkelijke levensomstandigheden;
- (viii) De geloofwaardigheid van verzoekers vrees wordt verder ondermijnd omdat verzoeker reeds in oktober 2023 een online aanvraag voor een visum voor de Verenigde Staten indiende maar pas in maart 2024 problemen kreeg; het feit dat verzoeker pas op 17 juli 2024 het land verliet terwijl zijn dochter in maart werd vergiftigd, zijn huis in mei uitbrandde en verzoeker nadien het doelwit werd van een poging tot vergiftiging is weinig aannemelijk en werpt verdere twijfels over de geloofwaardigheid van de aangehaalde vrees;
- (ix) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

4.4. Waar verzoeker aangeeft onder immense stress te hebben gestaan tijdens zijn interviews tegenover de Belgische asielinstanties, kan hij geenszins een ander licht werpen op de terechte vaststellingen van de commissaris-generaal. Hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, ontslaat dit verzoeker niet van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument van verzoeker veel stress te hebben gehad, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

4.5. Waar verzoeker op algemene wijze stelt dat zijn verklaringen moeten worden geïnterpreteerd vanuit zijn specifieke achtergrond, leeftijd, scholingsgraad en algemene kennis, toont hij met een dergelijk algemeen betoog niet aan dat er, gelet op zijn profiel - waarover hij overigens niet de minste verdere duiding verstrekt -, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

4.6. Waar verzoeker stelt dat hij verward overkwam tijdens het gehoor en dat zijn 66-jarige leeftijd dient te worden weerhouden bij de interpretatie van zijn verklaringen, bemerkt de Raad dat verzoeker tot op heden geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat geheugenproblemen of ouderdom hem ervan zouden weerhouden volledige, coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoekers betoog voert geen dienstig verweer tegen volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal: *“Daarnaast merkt het CGVS op dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud een geschreven tekst van een aantal pagina’s had voorbereid en bij zich had. U vertelde zelf dat u dacht dat u een presentatie kon doen waarbij u uw neergeschreven verhaal zou kunnen presenteren en het CGVS gewoon zou luisteren (NPO, p.22). Doorheen het persoonlijk onderhoud merkte de Protection Officer regelmatig op dat u voor uw antwoorden in uw notities moest zoeken vooraleer u op de vraag kon antwoorden (NPO, p.11, 15, 16, 17, 19, 20, 22). Er mag echter van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas slechts met moeite kan weergeven (NPO, p.20 en p.22), verwacht worden dat hij binnen redelijke termijn medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen. Wanneer u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar uw medische toestand, liet u het ook na om uw geheugenproblemen omwille van uw ouderdom te melden en opperde u zelfs dat u al consultaties heeft ondergaan met de dokter in het transitcentrum en dat u geen problemen had (NPO, p.3). Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen dat u wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op zelfstandige wijze naar voren te brengen en gebeurtenissen concreet in de tijd te situeren (zie bijvoorbeeld NPO p. 5, 8, 9).”*

4.7. Waar verzoeker het feit dat hij niet onmiddellijk om internationale bescherming heeft verzocht in de Verenigde Staten of bij aankomst in België tracht te verschonen door te stellen dat hij *“nooit een gedetailleerd plan had uitgeschreven, dat alles op een gegeven moment in een stroomversnelling is terecht gekomen en hij op automatische piloot functioneerde”*, acht de Raad geen dienstig verweer. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in de Verenigde Staten of in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en pas om internationale bescherming verzocht na tweemaal geweigerd te hebben om op een terugvlucht naar Gambia te stappen, getuigt geenszins van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid.

4.8. Tot slot wijst de Raad er op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht en wijst op de *“actieve*

samenwerkingsplicht” in hoofde van de asielinstanties, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden feiten en vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe hij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft.

4.9. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

4.10. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Gambia zou hebben gekend.

5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Gambia actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Gambia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

6. Overig aangevoerde geschonden bepalingen

6.1. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Verder maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

6.2. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin is bepaald dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is daarom niet dienstig.

6.3. Verzoeker laat verder na uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 48/2 en 57/6 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

6.4. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord in het gesloten centrum Caricole. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

6.5. Verder toont verzoeker op generlei wijze aan dat of op welke wijze het verbod van willekeur, dat volgens hem inhoudt *“dat het CGVS de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit”* in *casu* en *in concreto* door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg beroept verzoeker zich dan ook niet op dienstige wijze op deze schending.

6.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

7. Conclusie

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overig aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier

De voorzitter,

M. DENYS

V. HOEFNAGELS